

съ скоростъ, какъ-то вартятъ клечка-та на чиколата-тъ за да ся запѣни, видѣ слѣдъ мало при знака на соединеніето дымъ и искры. Собра сѣно сухо и клечицы, и положи огня до корена на палмовото дреро, което слѣдъ мало падна съ силнѣи шумъ. Огнь-атъ послужи му юще да улющи зеліе-то отъ завивка-та на дрововидныте му и тренливы листы. Виргинія и онъ изядоха часть отъ зеліе-то сурово, и часть улечено въ пепель-та, и ты найдоха еднакво сладкы. Вкусиха тойзи простый обѣдъ съ превосходна радость, като си наумѣваха доброто дѣло, кое-то бѣха сторили зарань-та; смущавахася обаче като заключаваха колко неспокойствіе требаше да страдаятъ майки-те ради нихно-то далечно отсутствіе отъ дома. Виргинія часто произношаваше тойзи подлогъ; а Павелъ, кой-то чувствоваше силы-те си дополнены, увѣри я че не ще ся забавятъ да успокоятъ родителите си.

Слѣдъ обѣдъ найдохася въ гулемо затрудненіе; защо-то не имаха вече никой да ги заведе у дома имъ, Павелъ, кой-то не ся боеше отъ нищо, рече на Виргинія: ” Нашій плевникъ къ е камъ полуденното солнце треба да мшии“